

Evangelí del dissabte de la setmana III de durant l'any: als braços del pare Déu

«Jesús els digué: “Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?”» El Senyor ens demana una maduració interior: passar de l'infant que es queixa i s'enutja perquè sembla que el pare no fa cas, al fillet que confia i s'abandona en braços del pare.

Evangelí (Mc 4, 35-41)

Aquell mateix dia, arribat el capvespre, Jesús diu als deixebles:

—Passem a l'altra riba.

Deixaren, doncs, la gent i se'l van endur en la mateixa barca on es trobava. L'acompanyaven altres barques. Tot d'una es va aixecar un gran temporal de vent, i les onades es precipitaven dins la barca fins al punt que ja l'omplien. Jesús era a popa, dormint amb el cap sobre un coixí. Ells el desperten i li diuen:

—Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?

Així que es despertà, va increpar el vent i digué a l'aigua:

—Silenci! Calla!

Llavors el vent va parar i arribà una gran bonança. Jesús els digué:

—Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?

Ells van sentir un gran temor i es deien l'un a l'altre:

—Qui és aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?

Comentari

Igual que els deixebles, força vegades ens trobarem enmig de tempestes.

Les tempestes de la vida –misèries i caigudes personals, derrotes i fracassos, malaltia i patiment– treuen a la llum la nostra vulnerabilitat. I alhora palesen on hem posat les nostres seguretats.

El problema dels deixebles és que s'havien deixat atemorir per la tempesta. Pensen que, malgrat que era amb ells, el Crist en realitat s'havia desinteressat, els havia abandonat. «¿No et fa res que ens enfonsem?», li retreuen. I ell els respon: «Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?»

Davant de les tempestes de la vida, el cristià pot tenir una actitud que espera la intervenció contínua, constant, invasiva de Déu. O, altrament, pot tenir una actitud de fe.

El Senyor ens demana un assaonament interior: passar de l'infant que es queixa i s'enutja perquè sembla que el pare no en fa cas, al fillet que confia i s'abandona en braços del pare.

A la vida d'un cristià s'esdevé el mateix que el nen que aprèn a caminar. Un pas, un altre, cau, s'aixeca... Sempre sota l'atenta mirada dels pares, que l'animen, l'aixequen; no el pren en braços a tot arreu perquè no pateixi, però.

En les nostres tempestes, hem d'acudir al Senyor, refugiar-nos en ell, perquè sempre és al nostre costat. Acudir a ell no tant perquè calmi la

tempesta, sinó perquè ens ajudi a créixer, a madurar.

Potser en la tempesta som la mà amiga que ajuda a caminar altres; la barca on es poden trobar amb Déu, que mai no s'oblida de nosaltres.

Luis Cruz // miodrag ignajatovic
- Getty Images Signature

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dissabte-de-la-setmana-iii-de-durant-lany-als-bracos-del-pare-deu/>
(15/03/2026)